

Nr 321.

Av herrar **Ström** och **Höglund** i Göteborg, *angående beredande av billigare biljettpriiser för sjöfolk vid resa på järnväg från och till hemorten.*

Vid de senaste riksdagarna ha upprepade gånger behandlats motioner, som krävt ökad omvårdnad om det svenska sjöfolket från statens sida. Att en ökning av denna är önskvärd och befogad är obestridd, men flera av de förslag som framkommit ha varit av sådan art, att sjöfolket tagit bestämt avstånd från dessa. Sjöfolket är genom sitt yrkes egenart hänvisat till att tillbringa större delen av sitt liv skilt från hem och familj. Så har det alltid varit, och det kan ju icke ändras i någon större utsträckning. Men det synes, som om allt som kan göras för att underlätta sjöfolkets förbindelse med sina hem bör göras, även om detta kräver en del uppoffringar från statens sida. En sådan åtgärd, som synes kunna betydligt underlätta förbindelserna mellan sjöfolket och dess familjer, är den nedsättning av priset på järnvägsresor för sjömän, vilken vidtagits i England.

Varför sjöfolket bör äga en sådan undantagsförmån, ligger i öppen dag. Liksom andra medborgare får den sjöfarande betala samhällets pålagor i form av skatter m. m., utan att dock, på grund av yrkets beskaffenhet, kunna draga fördel därav i någon med de i land anställdas jämförbara mån. Det mesta av det, som göres på den samhälleliga kulturens mångskiftande områden, går sjöfolket förbi. Och de kompenseras ej heller här för. I verklig mening äro de samhällets styvbarn. I den allmänna sociala utvecklingen har sjöfolket ej kunnat hinna med.

Ett genomförande av dessa lättnader i vårt land kan även motiveras med, att de långa avstånden mellan landets hamnar gör, att det kräves betydande ekonomiska uppoffringar för sjöfolket att, även vid besök i hemlandet, resa till sina hem. Själva den ekonomiska utvecklingen med dess rationalisering och hets på alla livets områden har även försvårat förbindelsernas uppehållande.

Det är sant, att sjöfolk i gamla dagar for vida omkring på haven och kunde vara borta från sina hem i flera år, men när fartyget åter kom hem, då blevo de hemma en tid. Den nya tiden däremot har åstadkommit revolutionerande förändringar härvidlag. Ett fartyg, som förr tog 14 dagar för att lossa och lasta, behöver numera kanske två dagar härtill.

Det blir ett »körande» från hamn till hamn, utan att tillfälle gives till något hemliv. Skulle det någon gång slumpa sig så, att tillfälle till en hemresa fanns, blir det en extra utgift i form av dyra järnvägsbiljetter, ty det händer mera sällan att fartyget anlöper den hamn, där sjömannen har sitt hem. Sjöfolket kan därför med fog anse och kräva, att det beviljas en sådan lättnad, och med hänvisning till det engelska förslaget skriver därför en av dem i Nautisk Tidskrift: »Den engelska nationen vet att uppskatta sina sjömän, och såväl marinens som handelsflottans män ha rätt att där färdas tur och retur på alla engelska järnvägar mot en avgift, som svarar mot en och en tredjedels enkel avgift. Uppoffringen från järnvägarnas sida kan ju ej bli så stor och torde dessutom bli föga ekonomiskt märkbar, men sjömannen och hans familj skulle hälsa ett dylikt tillmötesgående med stor glädje.

Det är icke min avsikt att bidra till »daltandet med sjöfolket», som man stundom brukar benämna ett visst slag av verksamhet till sjöfolkets s. k. fromma. Det är tvärtom, som den ärade läsaren torde finna, ett påtagligt praktiskt och välmotiverat önskemål, som jag vill föra fram. Att den engelska nationen ådagalagt en sådan förståelse för sitt sjöfolk, som bestämmelserna om nedsatta järnvägsavgifter bära vittne om, anser jag bör observeras och om möjligt tas till intäkt för att här i Sverige ävenledes göres något liknande.»

Detta torde vara ett troget uttryck för vad det svenska sjöfolket tänker och kräver, och när därtill kommer att uppföringarna från statens sida komma att bliva obetydliga, i förhållande till det sociala värdet av en sådan åtgärd, hemställa vi med hänvisning till vad ovan anförts,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte utreda, i vilken mån och på vilket sätt det bör kunna beredas sjöfolket billigare biljettpriser vid resa på järnväg, från och till hemorten, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 22 januari 1931.

Albin Ström.

C. W. O. Höglund,
Göteborg.